

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/30/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010200821
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010200821.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: R., bytom M., adresa pre doručovanie: E., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska 14, Bratislava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. KRP-P-15/DI-BCP-2010 zo dňa 04.02.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/154/2010-22 zo dňa 25.05.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/154/2010-22 zo dňa 25.05.2012 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. p. KRP-P-15/DI-BCP-2010 zo dňa 04.02.2010, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil prvostupňové rozhodnutie ODI, OR PZ Bratislava II, č. p. ORP-P-592/II-OBCP-2009-M zo dňa 09.12.2009 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a o uložení sankcie vo forme pokuty vo výške 100 €. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol s poukazom na zistenie, že správne orgány v konaní dostatočne a objektívne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili a napadnuté rozhodnutie aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Krajský súd mal z doložených listinných dôkazov, a to najmä z fotodokumentácie, za jednoznačne zistené, že osobné motorové vozidlo zaparkované v podjazde a so založeným blokovacím zariadením na ľavom prednom kolese, patrilo podľa poznávacej značky žalobcovi. Iné motorové vozidlá sa v danom

podjazde nenachádzali. Zároveň súd konštatoval, že z predloženej fotodokumentácie síce nemožno zistiť, že miesto, kde sa motorové vozidlo nachádzalo, by bolo pod železničnou traťou, avšak pokiaľ žalovaný miesto skutku vyhodnotil ako mimoúrovňové kríženie cestnej komunikácie, kde v zmysle § 25 ods. 1 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) vodič nesmie zastaviť a stáť, potom jeho úvaha nebola svojvoľná a nevybočila ani z logických medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Preto obranu žalobcu založenú na tvrdení, že uvedené miesto nebolo žiadnou dopravnou značkou definované tak, aby tam nemohol zastaviť a stáť, označil krajský súd za účelovú a zavádzajúcu.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku dal za pravdu žalovanému, že podľa § 5 ods. 2 vyhlášky MV SR č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej len „vyhl.“) výstražné značky skupiny A upozorňujú na miesta, kde účastníkovi cestnej premávky môže hroziť nebezpečenstvo a kde musí dbať na zvýšenú opatrnosť. Uvedenou dopravnou značkou zákon sledoval evidentne iný cieľ ako ten, aby takouto dopravnou značkou, napríklad „tunel“, označoval komunikáciu, ktorá zjavne podjazdom je a ktorú by mal každý účastník cestnej premávky vedieť rozlíšiť, a teda bez pochybnosti vnímať ako podjazd a teda ako miesto, kde nemožno zastaviť, ani stáť s motorovým vozidlom. Informatívna dopravná značka s významom iba informovať, že sa jedná o podjazd, vo všeobecne záväzných právnych normách, nie je ustanovená. V tejto súvislosti poukázal tiež na § 8 ods. 7 vyhl., v zmysle ktorého dopravnými značkami a dopravnými zariadeniami sa spravidla nevyznačuje zákaz alebo príkaz vyplývajúci zo všeobecných ustanovení pravidiel cestnej premávky. Z toho podľa krajského súdu vyplynulo, že dopravné značky „zákaz zastavenia“ sa pred vjazdom do podjazdu neosádzajú, nakoľko sa predpokladá, že držiteľ vodičského preukazu vie, kedy cestná komunikácia je podjazdom a teda aj bez informácie vyplývajúcej z dopravného značenia vie a zároveň aj vedieť musí, ktoré ustanovenia vyplývajúce z pravidiel cestnej premávky v danej situácii musí dodržať.

Tvrdenia žalobcu, že bol šikanovaný zo strany príslušníkov PZ a že nebolo potrebné „predvádzať cirkus“ pri prešetrovaní priestupku, krajský súd označil ako irelevantné. Pokiaľ žalobca namietal, že mu bolo prikázané vykonať dychovú skúšku, krajský súd poukázal na oprávnenia príslušníka PZ a povinnosti účastníka cestnej premávky. V súvislosti s namietaným správaním sa policajtov krajský súd uviedol, že žalobca mohol využiť svoje právo a podať sťažnosť nadriadeným orgánom správneho orgánu, ktorý vo veci konal.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutia správnych orgánov zrušil a vrátil im vec na nové konanie.

Žalobca v odvolaní zdôrazňoval, že miesto, kde stál, nebolo železničným podjazdom, lebo nebolo označené žiadnou informatívnou značkou, že ide o železničný podjazd, a zároveň na ňom nebola žiadna zákazová značka, resp. akékoľvek iné označenie zakazujúce státie vozidla. Krajskému súdu vytýkal, že sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že výstražné značky upozorňujú na miesta, kde účastníkovi cestnej premávky hrozí nebezpečenstvo a kde musí dbať na zvýšenú opatrnosť, avšak tu ide len o všeobecnú úpravu uvedenú v § 5 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z., ktorá neumožňuje výklad a contrario, že všetky ostatné miesta charakteru podjazdu, dopravnou značkou A 24 neoznačené, by mal každý účastník cestnej premávky vnímať ako podjazd. Argumentoval, že hoci vo všeobecne záväzných právnych predpisoch absentuje úprava informatívnej dopravnej značky s významom informovať účastníka cestnej premávky o podjazde, resp. tuneli a dopravnými značkami a dopravnými zariadeniami sa spravidla nevyznačuje zákaz alebo príkaz vyplývajúci zo všeobecných ustanovení pravidiel cestnej premávky, neznamená to, že správny orgán môže takéto miesto jednostranne označiť ako podjazd, resp. že každý účastník cestnej premávky by mal takéto miesto ako podjazd vnímať. Namietal, že uvedené miesto - „železničný podjazd“ na ulici A. Žarnova v Trnave príslušníci PZ označili ako podjazd iba pri ňom, no nie pri iných účastníkoch cestnej premávky, ktorí svojimi osobnými motorovými vozidlami stáli v rovnakom čase na rovnakom mieste.

Ďalej poukázal na logický rozpor, keď sám prvostupňový súd uviedol, že z predloženej fotodokumentácie nebolo možné zistiť, že miesto, kde sa motorové vozidlo nachádzalo, by bolo pod

železničnou traťou, no napriek tomu bol žalobca z priestupku uznaný vinným za to, že jeho vozidlo stálo pod železničným podjazdom.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Žalobca podľa jeho názoru neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutia a postupov správnych orgánov vyvrátili.

Podľa žalovaného bolo v konaní pred súdom dostatočne preukázané, že osobné motorové vozidlo zn. F. čiernej farby, ev.č. F. so založeným blokovacím zariadením na ľavom prednom kolese zachytené na fotodokumentácii, ktoré bolo zaparkované v podjazde, patrilo žalobcovi. Miesto, kde vozidlo stálo, bolo mimoúrovňovým krížením cestnej komunikácie so železničnou traťou, kde v zmysle § 25 ods. 1 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z. z., vodič nesmie zastaviť a stáť. Žalovaný zdôraznil, že dopravná značka A 24 je zvislou výstražnou značkou a tieto podľa § 5 ods. 2 vyhl. upozorňujú na miesto, kde účastníkovi cestnej premávky môže hroziť nebezpečenstvo a kde musí dbať na zvýšenú opatrnosť; na cestách spravidla upozorňujú na situácie, ktoré by inak neočakával. Uvedenou dopravnou značkou zákon sledoval iný cieľ ako ten, aby výstražnou dopravnou značkou „Tunel“ (č. A 24) označoval komunikáciu, ktorá bez pochybností podjazdom je. Poukázal na ustanovenie § 25 ods. 1 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z. z., v zmysle ktorého na železničnom priecestí, v podjazde a v tuneli a vo vzdialenosti kratšej ako 15 m pred nimi a 15 m za nimi nesmie vodič zastaviť a stáť. Dodal, že v praxi sa osadenie dopravnej značky „Tunel“ (č. A 24) realizuje vždy z dôvodu výstrahy pred hroziacim nebezpečenstvom, spravidla pred vjazdom do tunela. Informatívna dopravná značka, ktorá má informovať, že sa jedná o podjazd, nie je vo všeobecne záväzných právnych normách ustanovená. Tento záver podľa žalovaného podporuje aj ustanovenie § 8 ods. 7 vyhl., podľa ktorého dopravnými značkami a dopravnými zariadeniami sa spravidla nevyznačuje zákaz alebo príkaz vyplývajúci zo všeobecných ustanovení pravidiel cestnej premávky, t. j. pred vjazdom do podjazdu sa dopravné značky zákaz zastavenia neosádzajú, nakoľko sa predpokladá, že držiteľ vodičského preukazu na vedenie motorových vozidiel vie všeobecnú známu skutočnosť (kedy je cestná komunikácia podjazdom a taktiež vie a musí vedieť, ktoré ustanovenia vyplývajúce zo zákona o cestnej premávke v danej situácii je povinný dodržiavať). Dodal tiež, že porušenie povinností podľa § 25 ods. 1 písm. g/ sa považuje v zmysle § 137 ods. 2 písm. q/ zákona č. 8/2009 Z.z. za porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 09.04.2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Bratislave pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce,

najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Zo spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že žalobca dňa 16.09.2009 o 11:25 hod. v Trnave, na ul. A. Žarnova, stál s vozidlom EČV: F. na mieste, ktoré je mimoúrovňovým krížením cestnej komunikácie. Uvedené vyplynulo z doloženej fotodokumentácie z miesta priestupku zo dňa 16.09.2009, na ktorej je zachytené predmetné motorové vozidlo zo založeným blokovacím zariadením na ľavom prednom kolese, ktoré sa nachádza v podjazde.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí č. p. ORP-P-592/II-OBCP-2009-M zo dňa 09.12.2009 vyhodnotil skutok žalobcu ako priestupok, keď skonštatoval, že uvedeným skutkom vodič porušil § 25 ods. 1 písm. g/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. q/ zákona č. 8/2009 a tak naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch, za čo mu uložil sankciu vo forme pokuty.

V odvolacom konaní žalovaný prvostupňové správne rozhodnutie svojím rozhodnutím č. p. KRP-P-15/DI-DCP-2010 dňa 04.02.2010 potvrdil.

Podľa § 3 zákona č. 8/2009 účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone (ods. 1).

Účastník cestnej premávky je ďalej povinný:

- a) správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam,
- b) poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia,
- c) poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon alebo osobitný predpis (ods. 2).

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. vodič nesmie zastaviť a stáť na železničnom priecestí, v podjazde a v tuneli a vo vzdialenosti kratšej ako 15 m pred nimi a 15 m za nimi.

Podľa § 5 ods. 2 vyhl. výstražné značky skupiny A upozorňujú na miesta, kde účastníkovi cestnej premávky môže hroziť nebezpečenstvo a kde musí dbať na zvýšenú opatrnosť.

Podľa § 8 ods. 7 vyhl. dopravnými značkami a dopravnými zariadeniami sa spravidla nevyznačuje zákaz alebo príkaz vyplývajúci zo všeobecných ustanovení pravidiel cestnej premávky.

Podľa § 137 ods. 2 písm. q/ zákona č. 8/2009 Z. z. porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je porušenie povinnosti podľa § 3 ods. 3, § 4 ods. 3, § 9 ods. 2 alebo § 25 ods. 1 písm. g/.

Podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a/ až i/ sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu. Podľa odseku za priestupok podľa odseku 1 písm. j/ možno uložiť pokutu od 60,- € do 300,- € a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku prvostupňového súdu v intenciách podaného odvolania a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaním žalobcu, tak ako bolo konkretizované v napadnutom rozhodnutí, sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb..

Žalobca v konaní nepopieral, že vozidlo zachytené na fotodokumentácii zo dňa 16.09.2009, bolo jeho. Žalobca nespochybňoval, že jeho vozidlo stálo na ulici A. Žarnova v Trnave v podjazde - spochybňoval len to, že tento železničný podjazd bol podjazdom označeným príslušnou výstražnou dopravnou značkou č. A 24 (v zmysle prílohy č. 1, diel II., časť prvá, článok 1, odsek 26 vyhl.) alebo inou zvislou alebo vodorovnou dopravnou značkou, ktorá by oprávnenie žalobcu zastaviť a stáť s vozidlom obmedzila alebo vylúčila.

Ako správne poznamenal krajský súd, z fotodokumentácie nebolo možné zistiť, že miesto, kde sa motorové vozidlo nachádzalo, by bolo pod železničnou traťou, pretože takto fotodokumentácia vystavená nebola. Z uvedeného však v žiadnom prípade nemožno vyvodiť záver, že krajský súd uvedené miesto nepovažoval za podjazd, v ktorom platí zákaz státia a zastavenia. Z tohto konštatovania krajského súdu vyplýva len to, že fotodokumentácia nezachytila celý podjazd. Krajský súd však zároveň dodal, že nebol daný dôvod na spochybnenie záveru správnych orgánov o tom, že miesto na ulici A. Žarnova v Trnave, kde vozidlo žalobcu stálo, bolo mimoúrovňovým križením cestnej komunikácie so železnicou. Odvolací súd rovnako tak nespochybňuje záver správnych orgánov o tom, že vozidlo žalobcu stálo v podjazde.

K námietkam žalobcu, že uvedený podjazd nebol nijakým spôsobom označený tak, že by pre neho bol zrejмый zákaz státia či zastavenia, odvolací súd poukazuje na znenie § 8 ods. 7. vyhl. v spojení s § 25 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., z ktorých jednoznačne vyplýva skutočnosť, že v podjazde vodič nesmie svoje vozidlo odstaviť, a to vždy, za každých okolností - teda aj v prípade, kedy pred či v podjazde nie je osadená dopravná značka zakazujúca státie či zastavenie. Ide totiž o všeobecné pravidlo cestnej premávky vyplývajúce z § 25 ods. 1 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z. z., ktoré má a musí byť známe každému držiteľovi vodičského oprávnenia. Prítom skutočnosť, že sa na danom mieste jedná o železničné priecestie, podjazd či tunel, musí byť účastníkovi cestnej premávky, ktorý riadnym spôsobom nadobudol vodičské oprávnenie, zrejmá (už len samotným pohľadom na takýto objekt musí predsa každý vodič rozoznať, že ide o tunel, či podjazd). Ako uviedol správny orgán, pred vjazdom do podjazdu sa dopravné značky „zákaz zastavenia“ neosádzajú a to práve preto, že sa predpokladá, že držiteľ vodičského preukazu na vedenie motorových vozidiel pozná všeobecne známu skutočnosť, kedy je cestná komunikácia podjazdom. Rovnako tak sa predpokladá, že držiteľ vodičského oprávnenia nielenže ovláda význam dopravných značiek či značení, ale aj pozná svoje povinnosti účastníka cestnej premávky vyplývajúce zo zákona, ktoré je v danej situácii povinný dodržiavať. Preto odvolací súd nepovažoval námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že uvedené miesto nebolo označené ako podjazd a nebolo tam ani žiadne značenie, z ktorého pre neho vyplýval zákaz státia či zastavenia, za dôvodnú.

V súvislosti s namietaným správaním sa príslušníkov PZ treba zdôrazniť, že žalobca mal právo obrátiť sa na príslušné orgány so sťažnosťou, pokiaľ správanie príslušníkov PZ nepovažoval za adekvátne. Zo spisu nevyplyva, či tak žalobca urobil; vyplýva z neho však to, že policajti konali v súlade so zákonom, využili oprávnenia zverené im zákonom pri kontrole bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a žalobcovi umožnili využiť jeho práva (bolo len na ňom, či tak urobí, alebo nie). Preto sa v tomto svetle javia odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné a účelové.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho

konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.